

O POPLETENÉM KOHOUTKOVÍ

V jedné chaloupce na kraji lesa bydleli paní a pan Slepíčkovi.

Na dvorku chovali velikého kohouta. Každé ráno přesně o půl páté začal kokrhát. Paní Slepíčková hned vstala a připravila snídani. Oba manželé pracovali v kravíně. Každý den byli v práci včas. „Ten náš kohoutek je přesný jak hodinky,“ pochvalovali si.

Čas běžel a Slepíčkovi odešli do důchodu. I jejich kohoutek zestárl. A jako by se mu v hlavě něco porouchalo. Začal totiž kokrhát přesně o půlnoci. Dost nahlas a hodně dlouho. Slepíčkovi byli zoufalí. „Vůbec se nevyspíme,“ stěžovali si. Zkoušeli utěsnit okna, použili špunty do uší, ale nic nepomáhalo. Ten kohoutí křik byl čím dál silnější.

„Musíme dát kohouta pryč,“ zoufal si nevyspaný děda. „To nejde. Sloužil nám tak dobře. To nedovolím,“ bránila ho babička. „Raději mu na noc zavaž zobák!“

„Skvělý nápad,“ radoval se děda. „Konečně bude klid.“ Ale kdepak. Kohoutek tak dlouho dřel zobákem o strom, až se osvobodil. O půlnoci kokrhal znovu. A ještě mnohem silněji. „Já se z toho zblázním. Bolí mě hlava jako trám,“ nadával děda. „Tak si vezmi prášek,“ poradila mu babička.

„Prášek, že nás to dříve nenapadlo!“

Od té doby byl v noci klid. Kohoutek každý večer sezobl jednu pilulku na spaní. A pak spal a spal, ani ráno se neprobudil. Teprve o půl dvanácté začal kokrhát. A to se náramně hodilo. Babička měla v tu dobu hotový oběd. Děda, ať byl v lese, nebo hrabal louku, hlasité kokrhání vždy uslyšel. Hned všeho nechal a pospíchal domů.

„Ten náš kohout je přesný jak hodinky,“ pochvaloval si.

Co trápilo manžele Slepíčkovy? Vybarvi správný obrázek.